

Návrhy výzkumů- 4.týden

- **Dějiny z fragmentů**

- **kvalitativní výzkum**

Problematika interpretace dějin se stává stále více diskutovaným tématem, obzvláště v naší zemi. Jak je zřejmé už ze samotného článku, čím více máme k dispozici přístupů k informacím, pohledů na určitou historickou událost (například vnímání události zahraniční veřejností), tím více se stává ona interpretace relativní. Česká populace má své bohaté zkušenosti s překrucováním historie z doby před rokem 1989, pokud by někdo nahlédl do dobové učebnice dějepisu a srovnal ji s učebnicí, ze které se ve školách čerpá dnes, našel by jen pramálo společných informací a výkladů. A protože je instituce vzdělávání nejsilnější zbraní v šíření informací, zaměřila bych kvalitativní výzkum tímto směrem. V archivech či knihovnách bych si vyhledala učebnice dějepisu z období před rokem 1989, vytyčila si témata a ta bych konfrontovala s učebnicí dějepisu vydanou po roce 2000. Pro zajímavost bych vyhledala zahraniční učebnici dějepisu, například Německou, vydanou před rokem 1989 a další vydanou po roce 1989, nejlépe současnou, a provedla srovnání také zde.

- **kvantitativní výzkum**

Tento výzkum bych vedla jiným směrem- zaměřila bych se na česká seriózní periodika, tedy Mladá fronta dnes, Lidové noviny, Hospodářské noviny a důvěryhodnost, kterou vzbuzují v české veřejnosti. Vypracovala bych dotazník s otázkami typu: Kupujete si pravidelně nějaký z českých deníků? Pokud ano, který a proč? Na kolik procent důvěřujete v pravdivost informací uvedených ve vámi preferovaném periodiku? Pokud vás zaujme informace uvedená ve vámi zvoleném periodiku, ověřujete si ji i u jiných zdrojů? Sáhnete někdy po zahraničním periodiku (například Britské listy, Times,...)? pokud ano, z jakého důvodu a jak často?

- **Som grogy z MHD**

- **kvalitativní výzkum**

Jako obyvatelé Brna zakoušíme přemístování z bodu A do bodu B v přečpané MHD denně. Myslím, že také každý z nás má zkušenost s uvolněním sedadla osobě starší než jsme my sami a další zkušenost, kdy ona osoba s úsměvem vámi uvolněné místo odmítla. Naštěstí jsem nikdy nenarazila na někoho takového jako rudovlasá slečna v komiksu, ale párkrát jsem o podobné zkušenosti slyšela zprostředkovaně. Žádná vyhláška ani jiná norma neurčuje kdo komu má uvolnit místo v MHD, jak starý má být ten, jemuž místo uvolňuji. V případě shrbených seniorů není o čem diskutovat, to je zřejmé. Proto bych tento výzkum uskutečnila metodou zúčastněného otevřeného pozorování, kdy bych jezdila například tramvají a napřed bych pouštěla všechny osoby dle mého odhadu straší než jsem já sednout a poté právě naopak, nepustila bych sednout vůbec nikoho. Zaznamenávala bych reakce osob, kterým jsem uvolnila sedadlo, stejně jako těch, kteří by stáli vedle mě a sednout bych je nepustila. Také bych si všímala reakce okolí v obou případech.

- kvantitativní výzkum**

Kvantitativní výzkum by úzce souvisel s kvalitativním, ovšem jako metodu bych použila dotazníky a ty bych se pokusila rozdat osobám, které jsem nepustila, stejně jako těm puštěným. Dotazník by sestával z otázek typu: kolik vám je let? Považujete za

oprávněné, aby vám mladší přenechali své sedadlo? Přenecháváte sedadlo někdy někomu? Pokud ano, komu a za jaké situace? Jak vnímáte ty, kteří zůstanou ve vaší přítomnosti sedět? Jak vnímáte ty, kteří vás pustí sednout? Kdo má podle vás nárok na přenechání sedadla? Jak často vás osoby ve věku do 20 let pouští sednout? Dotazníkové šetření by probíhalo formou strukturovaných dotazníků, dotazovaní by odpovídali vybráním z možných odpovědí.

- **Je česká psychiatrie v krizi?**

- **kvantitativní výzkum**

V textu je jako jeden z mnoha ukazatelů stavu psychiatrie samotné a stavu české společnosti zmíněn počet sebevražd. Ten vypovídá o tom, jak velké tabu duševní poruchy jsou, logicky se dá odvodit, že když společnost zaujme otevřený postoj, zaměří se na osvětu v médiích, školách či knihovnách, zvýší se pravděpodobnost, že potenciální sebevrah zvolí jiné řešení svého problému, a to návštěvu psychiatra. Další vývoj jeho problému ovlivní právě způsob a kvalita léčby spolu s prostředím, ve kterém žije, čili rodinné zázemí, podpora ze strany zaměstnavatele, aj. Tento výzkum bych tedy pojala formou strukturovaných dotazníků dvojího druhu. První by se zaměřil na osoby, které se o sebevraždu pokusily, ptal by se na důvody, které je k pokusu vedly, jaká jim byla diagnostikovaná choroba, jaký byl další vývoj po pokusu o sebevraždu, jak dlouho jsou v péči psychiatra, jak jsou s touto péčí spokojeni, jak se postavilo jejich okolí k pokusu o sebevraždu, jak pokus ovlivnil jejich profesní život a kariéru, zda cítí viditelné zlepšení svého stavu. Samozřejmě by bylo třeba dbát na to, koho oslovím, aby dotazovaný byl již v rámci možností stabilizovaný. Citlivý přístup je samozřejmostí. Druhý typ dotazníku by se zaměřil na samotné psychiatry, obsahoval by otázky typu: Jak dlouho se pohybujete v oboru? Pokud více jak deset let, jak se změnila diagnostická metoda a postupy léčby spojené s osobami, které se pokusily o sebevraždu? Patří tyto osoby spíše do skupiny evidovaných pacientů nebo jsou to osoby, které se nikdy předtím s duševní chorobou neléčily? Kterými nemocemi tyto osoby trpí nejčastěji? Evidujete zvýšený počet tohoto onemocnění? Kolik procent těchto pacientů se o sebevraždu pokusí i v průběhu léčby znovu?

- **kvalitativní výzkum**

Kvalitativní a kvantitativní výzkum by se vzájemně doplňovaly. Kvalitativní by spočíval v metodě hloubkových nestrukturovaných rozhovorů s osobami, jež se o sebevraždu pokusily. Některé otázky by se překrývaly s otázkami z kvantitativního výzkumu. Navíc bych se pokusila zaměřit na jednotlivé osobní příběhy, na společné body. Také bych se pokusila provést interview s nejbližšími příbuznými, na jejich život před a po pokusu osoby o sebevraždu. Pokud by to bylo možné, setkala bych se také s jeho nejbližšími spolupracovníky ze zaměstnání.